

fram for partiet

aug. 76

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

Tsjekkoslovakia

21. august

11. september

spre ekstrasnummeret av

KK om

tsjekkoslovakia og

Bildet: Bresnjev og Ford. De snakker om fred — og rustet til krig.

SVI SUPERMAKTENE
chile! OG USA

skjedde det?
USA ville holde
et om Latin-Amerika. De ameri-
tiske imperia ville fortsette utplynd-
ing og ordre sine
sett

11. september
lot blodet
slo til m
ater. USA ga
kjedde det?
USA ville holde
et om Latin-Amerika. De ameri-
tiske imperia ville fortsette utplynd-
ing og ordre sine
sett

KK-distribusjonen melder at det har
gått ut lite av denne utmerkede løpe-
seddelen.

Vi må ikke glemme å spre partiets
propaganda, samtidig som vi mobili-
serer på frontens grunnlag. Alle lag
må ta tiltak på å få spredd KK-flaket.

leder:

Fra invasjonen i Praha 1968

massene ut på gata

21. aug.!

Kamerater!

Vi går nå inn i den avsluttende fasen i mobiliseringa til 21.august- demonstrasjonen. I juni-nummeret av FFP sa vi at 21.-august-mobiliseringa kunne bli et gjennombrudd i kampen mot sosialimperialismen, mot moderne revisjonistene, og mot

det revisjonistiske avviket i egne rekker. Underskriftskampanjen ble lansert som hovedmetode i mobiliseringa. Vi siterte Lenin "Og derfor er det vår plikt, dersom vi ønsker å forbli sosialister, å gå lavere og dypere til de virkelige massene. Dette er hele meningen med kampen mot opportunisten og hele innholdet i denne kampen".

Vi vil ikke selge skinnen før bjørnen er skutt, vi har ikke fullstendig oversikt over hvordan kampanjen går alle steder. Men det er ikke å ta munnen for full å si at de fleste steder er kampanjen blitt møtt med entusiasme, målsettingene er allerede overoppfyllt mange steder. Det er dannet aktivistgrupper med mange nye folk, der har vært standsaksjoner, aksjoner på restauranter, parker og badestrender, før-kino-aksjon, døraksjon, og det går bra. Dette er utmerket. Vi vet ikke hvordan det går med det systematiske arbeidet, med de som kan følges opp: arbeidskamerater, naboer, slektninger og venner. Inntrykket er stor variasjon. Husk: Vi går inn i den siste fasen. Ett mål er flest mulig underskrifter. Men det aller viktigste er å få folk til å gå i demonstrasjonen. Et godt grunnlag er lagt. Innsatsen

de to siste ukene vil avgjøre om vi skal få en stor framgang i antall deltakere i demonstrasjonen. Alle de folkene vi har på liste og som vi kjenner må oppsøkes på nytt. Diskuter hva det betyr at vi blir mange i toget. Husk at for mange er det et stort skritt å ta å delta i en demonstrasjon. Gjør avtaler om å møtes på forhånd slik at en kan gå sammen. Diskuter på nytt målsettinga for antall deltakere ut fra det foreløpige resultatet av underskriftskampanja.

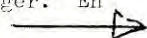
Kamerater: Vi kan gjøre et kraftig gjennombrudd nå. Person alle dere som allerede har gjort en stor innsats fortsetter løpet med en kraftig sluttinnsputt, og dere som dannet innspurtten knytter neva og tar igjen "hovedrettet", blir resultatet mer enn muligen.

følg opp - mer penger!

På sommerleirene er det samla inn flere hundre tusen kroner. De politiske diskusjonene fikk folk til å skjønne nødvendigheten av dagsavis, og da begynte pengene å rulle. Vi kan være stolte av det som er oppnådd. Men vi kan ikke være fornøyd. Jeg mener at det blant mange

kamerater er en smaborgerlig tendens til å ha rot og anarki i egen økonomi. Dette diskuterte vi i gruppa vår på sommerleiren. En visste ikke nøyaktig hvor mye en tjente. Noen ga ikke faste beløp til rotasjonen, men ga villig vekk til dels store beløp når det var spesielle anledninger. En

hadde ingen oversikt over hva penga til familien gikk til, utover husleie og strøm osv. Kjenner vi oss igjen? Dette mener jeg er en anarkistisk, småborgerlig stil, og ikke en kommunistisk stil.

Å samle inn så mye penger som vi har gjort på sommerleirene, er bra. Partiet har tatt et langt skritt framover i forståelsen for kampanjer. Men mye borgerlig slagg ligger i synet på kameratens "private" økonomi. Jeg mener at vi bare er amatører i økonomisk arbeid. For det er ikke en vanlig stil at kameratene først og fremst tenker på partiets økonomi, og gir så det svir hver måned. Vi gir ikke nok!

Jeg mener at vi ikke er gjennomsyra av stilen med å gi mye hele tida. Noen gir nok mye. Men mange gir minst mulig, mange gir mye og lite, spontant og i hytt og vær. Denne stilen må vi endre. Vi må først sette av av til husleie, mat reiser osv., og så til politiske formål. Deretter til andre utgifter. Politiske økonomiske bidrag, både til rotasjon og til partiet, må være så store som det går an. Men hvordan kan folk vite hvor mye de kan gi, når økonomien deres er bare rot? Da er det kanskje best å gi lite, ikke sant, i tilfelle det

viser seg at en har for lite penger? Nei, kamerater, den stilen duger ikke. Jeg synes at folk i partiet skal diskutere hverandres personlige pengebruk, for å hjelpe hverandre til orden, og til å gi maksimalt etter evne. Noe annet vil ikke sikre millioner av kroner til partiet.

På sommerleirene har det vært mange ikke-medlemmer som har gått aktivt inn for rotasjonen. Det gjøres for lite for med den økonomiske støtten fra sånne folk. For i tida hadde vi noe som het "støttering" eller noe sånt. Det var folk som ikke ville være medlemmer av forskjellige grunner, men som blei bedt om å støtte partiet økonomisk regelmessig. Dette er egna til å trekke dem nærmere partiet. Dessuten er en ting sikkert: Uten massenes pengestøtte får vi aldri de tingene vi har behov for.

De organiserte medlemmene i ML-bevegelsen utgjør foreløpig et lite minaretall i Norge. Men de kampene partiet har leda for arbeidsfolks interesser, har gitt

partiet bred støtte i vide kretser. Den respekten mange folk har for AKP, skal mobiliseres til økonomisk støtte. Det er en forutsetning for at partiet skal kunne stå 100 % på egne bein.

På leirene ble det diskutert medlemskap med sympatisarene. Det er uhyre viktig at disse folkene ikke blir glemt! Hvis dere har mobilisert sympatisører til noen leir, vær ikke seime med å oppsøke dem, hjelp dem med å skrive søknad.

Få orden i "privat" økonomi!
Gi fast, og mest mulig!
La massene betale regelmessig til partiet!

A [redacted].

hva skjedde på streikestøttekonferansen i juni

En lang rekke streikestøttekomiteer i Oslo hadde lenge sett fram til konferansen og møtt fram. Det viktigste punktet på dagsorden var å diskutere samordning av streikestøttekomiteene, og hvordan dette skulle skje.

Det har lenge vært behov for å koordinere komiteenes virksomhet, og lette kontakten dem i mellom, slik at framskredne komiteer kunne lære andre komiteer hvordan de ordner virksomheten sin. M.a.o. lære av hverandre.

Konferansen kom fram til at tidspunktet ennå ikke var inne for en full organisatorisk og politisk samling, men valgte å nedsette et felles samordningsutvalg for komiteene. De viktigste argumentene for det var: 1) det forskjellige nivået komiteene ligger på 2) komiteene har forskjellig plattform 3) ingen plattformdiskusjoner er avholdt 4) det eksisterer for lite erfaringer i å bygge på for å foreta en så omfattende samling.

De viktigste oppgavene for et samordningsutvalg, er: 1) sikre informasjon til komiteene, 2) lette kontakten komiteene i mellom, bl.a. arrangere konferanser, 3) ha et nært samarbeid med informasjonskontoret, skaffe dugnads-hjelp f.eks. 4) komme med forslag til

prioritering i arbeidet til komiteene 5) oppfordre komiteene til å rapportere inn sin virksomhet til samordningsutvalget, slik at viktige erfaringer kan oppsummeres og komme andre til gode. Til sist ble det enighet om at samordningsutvalget skal 6) arbeide for å føre diskusjonen om full samling videre.

Hva betyr denne samordningen som fant sted? Den betyr et langt skritt videre i det organisatoriske arbeidet med streikestøttearbeidet her i byen. Det første skrittet i retning av en større organisasjon er tatt. Det er viktig å ta et skritt av gangen. Det er dessuten streikestøttekomiteer over hele landet, og hvordan disse vil forholde seg til hverandre i framtida er ennå for tidlig å si. Å fastspikre en politisk plattform på det nåværende tidspunkt, ville være galt.

Samordningsutvalget for streikestøttekomiteene i Oslo er et serviceorgan som bør benyttes flittig, slik at bevegelsen også kan få samlet viktige erfaringer. Denne bevegelsen har vært en viktig forutsetning for mange streike- og arbeidskamper fra første øyeblikk den ble opprettet. Det trengs streikestøttekomiteer overalt i landet for at arbeiderklassen skal vinne i kampen mot kapitalen. Ikke minst viktig er den

støtt lærere og foreldre som går til kamp for økte ressurser.

Den nye skoleloven sier at alle elever skal få undervisning etter sine egne forutsetninger. Elever som ikke kan følge vanlig klasseundervisning i alle fag, skal få ekstratimer. En forutsetning for at disse timene kan holdes, er at det skaffes timer og lærere til dem.

Faktum er at mange av de elevene som går i skolen i dag har behov for slike timer, såkalte B-timer. Dette er elever med sosiale vansker eller med funksjonshemminger. Skolen må søke om disse timene til de enkelte elevene, dvs. på elevens navn. Når timene bevilges, kommer de tilbake til skolen som en pott, timetallet som bevilges er mye lavere enn det som blei søkt om, og lærerne må slåss seg i mellom om hvem som har de elevene som trenger disse timene mest.

Lærerne i Oslo har søkt om til sammen 5500 slike timer for neste skoleår. Søknadene er behandlet av skolens tverrfaglige råd (skolestyrer, psykolog, lege osv.) før de sendes inn. Det er viktig for lærerne at de får

slått fast at det er de som har fagkunnskapen på dette området, at det er de som vet hva som trengs av slik undervisning.

moralske støtten, og det å vite for arbeidere som går til kamp at her står tusenvis av aktivister klare med bøsser og propaganda for å hjelpe dem i kampen.

Kamerater! Streikestøttebevegelsen er kommet kommet et langt skritt på vei. La oss fortsette å trekke nye masser til den i tusenvis!

Skolestyret har bevilget 1200 timer, dvs. under 1/4 av det som er behovet. De 1200 timene er utvilsomt et taktisk trekk fra skolemyndighetene sin side. Tallet ligger over det som blei bevilga i fjor. De ønsker å møte lærerne på halvveien. Med andre ord, her skal lærerne forhandle om elevenes mulighet til opplæring!

Lærerorganisasjonene er ikke kjent for å være de som stiller seg i spissen for lærernes kamp, men denne saken har fått det til å ulme i lærermassene, derfor truer organisasjonene med streik dersom noe ikke blir gjort. Samtidig er hetsen mot lærerne økende (Skouen osv.), og lærerorganisasjonene er redd for å miste prestisje som "ansvarlige" organisasjoner.

Det er brei enighet blant lærerne om at dette er en rettferdig kamp. Lærerne er ikke kjent for å streike, sjøl om arbeidsforholda deres er blitt temmelig forverra de siste åra. Det er en skuffelse for veldig mange samvittighetsfulle slitere i skolen å se at lønn for strevet er hets om at de er mot elevene og mot de funksjonshemmede. Politikken har vært at vi kan ikke gå til hardere midler, vi må tenke på barna. Nå ser de klart at det er nøye sammenheng mellom elevenes og lærernes arbeidsforhold. Det er veldig viktig at vi støtter oppunder og oppmuntrer dette, for det er nye og ukjente toner.

Fagforeningsledelsen i Oslo har varsla aksjon, men de er samtidig redde for at den skal bli noe av. Sansynligvis vil de gå med på kommunens forslag om å møtes på halvveien. Da kan ikke lærerne gå til aksjon, for kommunen har strukket seg langt osv.

Dette må forhindres. Kravet som er stilt er 5500 timer, hverken mer eller mindre. Dette har lærerne kommet fram til gjennom nøye vurderinger og mye arbeid. Det er å undergrave lærernes faglige myndighet og å hindre en del elever i å få den undervisning de har krav på, å gå med på noe annet.

Vi må jobbe blant alle som er tilknyttet skolen: lærere, psykologer, elever, foreldre osv. Noe kan gjøres allerede i ferien, men i løpet av de første dagene på skolen, må hele lærerværelset bli konsolidert på dette.

Lærerorganisasjonene har knyttet kravet til loven om funksjonshemmede i vanlige klasser. De sier at når vi ikke får penger til de elevene vi allerede har i klassene våre, hvordan skal vi da kunne ta i mot elever fra spsialskolene?

Denne loven er ingen reform, men et ledd i statens sparepolitikk i de uproduktive sektorene. Spesialskole-elevenne skal over i de vanlige klassene uten at penger følger med. Arne Skouen har påtatt seg propagandaen for stat og kapital med å kjøre ut at lærerne er mot de funksjonshemmede. Videre har Erlien, DNAs forrige skolestyreformann påtatt seg oppgaven å overbevise massene om at det er de enkelte lærerkollegier som sløser med pengene, dvs. at penger, materiell og lærerne sjøl blir brukt på urasjonell vis.

Det er viktig for kommunen å slå fast at ressursene fins, de har jo lærerne, den menneskelige ressurs som det kan suges mye mer ut av. Bare lærerne endrer holdninga si, så skal de få se at de får utretta mye mer. Tidligere har dette utkjøret gått rett i lærernes samvittighet og de har bøyd nakken og gjort hva de kan. Etter

7

(forts. s. 11)

nasjonal sjåvinisme i boligkampen

Hensikten med dette innlegget er å rette søkelyset mot det jeg oppfatter som en tendens til nasjonal sjåvinisme og rasisme i boligkampen. Tilsynelatende er det nå stor enhet i partiet om fremmedarbeiderspørsmålet. Jøtulstreiken var en vekker, og viste at fremmedarbeiderne kan gå i spissen for å reise klassekampen. Fremmedarbeiderseksjonen i Faglig 1.mai fronts tog ble et nytt gjennombrudd. Gjennom egen flerspråklig tariffoppgjøravis og spesialutgaven av Klassekampen har partiet gjort framskritt som vi kan være stolte av. Den gamle 1971-parolen fra KK om "Steng grensene" som partiet aldri har vedtatt, har endelig blitt hardt og åpent fordømt som ei reaksjonær linje.

Men hvordan står det til med vår egen praksis? I boligkampen i Oslo mener jeg det fortsatt finnes direkte råtne, sjåvinistiske tendenser, sjøl blant en del av våre egne kamerater. Et eksempel på dette er leieboerforeningene i de indre bydelene og vårt arbeid i dem. Som kjent finnes disse foreningene i strøk der konsentrasjonen av fremmedarbeidere er høy. De fleste av dem bor i overbefolkete leiligheter, sanitærforholdene er elendige, de fleste har usikre korttidskontrakter. Mange av problemene er de samme som for norske arbeidsfolk, men jamnt over er fremmed-

arbeidernes boligforhold enda jævligere.

På tross av dette er det i dag nesten ingen fremmedarbeidere som er medlem av slike beboerforeninger. Undersøkelser har også vist at leieboerforeningene stort sett aldri har forsøkt

å rekruttere arbeidsfolk fra andre nasjoner som bor i strøket. Med enkeltpersoner som unntak er disse foreningene i dag eksklusivt "norske" organisasjoner, som ikke en gang har vist særlig interesse for fremmedarbeidernes spesielle boligproblemer.

Dette kan sjølsagt bero på sløvheter og tilfeldigheter, men jeg trur sannheten er verre enn det. For otter samtaler med noen kamerater har jeg skjönt at det faktisk eksisterer ideologisk motstand innafor enkelte beboerforeninger mot å mobilisere frem-

medarbeidere i boligkampen. Bl.a. har dette kommet fram i forbindelse med okkupasjonene. Sitat: "Det er best for begge parter at fremmedarbeiderne ikke engasjeres". Og når en spør hva dette betyr kommer hestehoven fram; Jo, for fremmedarbeiderne er det "best" fordi de så lett risikerer utvisning og "egnar" seg lite som militante okkupanter. Og for beboerforeninga (i motsetning til fremmedarbeiderne!) er det "best" fordi det er så mye rasistisk hets mot fremmedarbeidere fra en del arbeidsfolk i strøket. Underforstått: En risikerer å miste støtte hvis fremmedarbeiderne blir aktivt med.

Men denne typen opportunisme er i praksis et dekke for sjåvinisme og rasisme av svarteste vann. For kommunister er det nemlig et prinsippsspørsmål å mobilisere og organisere på basis av felles klasseinteresser, på tvers av alle nasjonale og rasemassige skiller. Å unnlate å gjøre det er en konsesjon til reaksjonære strømninger. Uansett om en kortsiktig "taper" støtte må dette være holdninga. Vi kan overhode ikke, som proletariske internasjonister, akseptere noen form for "støtte" eller "sympati" som gis på på sjåvinistiske vilkår. Lefling og ettergivenhet overfor sånne strømninger kan ikke forenes med partimedlemskap.

Dette gjelder også boligokkupasjonene. Sjølsagt kan det i en del tilfeller være vanskelig for fremmedarbeidere å delta i en aksjon, det må tas hensyn til deres personlige sikkerhet osv. Men dette angår likevel ikke den prinsipielle sida av saka. Fremmedarbeidere må tilbys å være med og forsøkes mobilisert. Som linje er stilen og tenkinga om "norske militante okkupanter" i motsetning til "svake fremmedarbeidere" en rein Blucher-ideologi.

Og enda verre blir det når vi vet at i det minste i ei beboerforening har eksitert motstand mot å tildele leiligheter til fremmedarbeidere i hus som foreninga sjøl har okkupert! Kan sjåvinisme dokumenteres tydeligere?

Men er dette hele historia, vil noen spørre. Er det ikke sånn at f.eks. boligsjefen forsøker å bruke fremmedarbeidere for å splitte boligkampen, bl.a. gjennom å tildele dem leiligheter som er okkupert? Ja, det er riktig. Og da har flere beboerforeninger bl.a. henvendt seg til Fremmedarbeiderforeninga, oppfordret til og fått støtte derfra mot denne splitt-og-hersk-politikken. Dette er sjølsagt en god ting. Men det forteller mye når vi vet at sånne henvendelser om enhet norske arbeidere - arbeidere - fremmedarbeidere først kommer når norske boligokkupanter møter vansker!

Det tjener fremmedarbeiderforeninga til ære at den hele tida har avvist Boligsjefens splittelsesframstøt. Men kameratene som jobber i beboerforeningene burde tenke over om ikke deres egen praksis passer som hånd i hanske for Krohn & Co. For det eneste som virkelig kan hindre kommunen i å lykkes er jo at beboerforeningene sjøl viser at de reelt kjemper også for fremmedarbeidernes

(forts.
s. 19)

vekk med alkoholen på interne og eksterne partiarrangementer

På AKP sitt festmøte i Chateau Neuf 1. mai var det mykje folk, både organiserte og uorganiserte, møtelystne arbeidsfolk. Festmøtet var svært godt lagt opp, hadde eit interessant program og vart nok så lenge. Det at møtet var lagt opp med ein god politikk, m.a. tre internasjonale appellar og ein framansarbeidarappell, ved sida av hovudtalen gjev til Tron Arim, gjorde at møtet grevde ganske stor merksemd. At det midt under appellar frå ein representant frå linjegodearbeidarane kom ein bombetrussel, sette og visse krav til disiplin og sjalvkontroll. Slik vil vi rekna med meir av i tidse frametter.

Møtet vart skjemma av ein god del alkoholbruk. Fleire runde felle, og måtte rett og slett leiast ut. Under heile møtet var det uro i delar av salen. Særleg irriterande var det at elglas og oliflasker i eit sett vart velta, o somme gonger knust, medan appellar vart haldne eller medan deltidarbeidarane spela teater.

Å ha alkohol på eit slikt arrangement er med på å byggja opp under førestel-

ningane om at der det er fest, der høyrer høyrer alkohol til.

Å ha alkohol på interne og eksterne partiarrangement står i motsetnad til kravet om å vera vaken og budd på uventa situasjonar. (T.d. bombetrugsmål). Ved dette høvet førde i alle fall alkoholen til uøvise framferd andsynes dei som held appellar og spela, og som vart uroa av flakevelting og glaskrusin.

Er dette berre eit hendeleg ubell? Det kan synast som det. På sommarleirane t.d. har vi berre gode erfaringar med totalforbud av alkohol. Men at det likevel kan vera grunn til å ta det opp tyder det på, når det vert klaga over at NKS/RU sin ungdomsrest på Kroa same kvelden vert betegna som eit fyllekalas. Kva om det hadde kome ein bombetrussel der?

Eg meiner at alkohol ikkje har noko å gjera på AKP(m-l) sine arrangement, og og går inn for at vi skal gjera eit prinsipp-vedtak om det. Dersom nokon er usamd med meg i dette, ber eg han/ho om å gøstgjera kva positivt alkoholen kan tilføra våre arrangement, som gjer at vi må ha han der.

"██████", Oslo.

Lærere og foreldre (fra s. 7)

Smedstua-aksjonen i fjor høst, har sjøltilliten økt. Smedstua-lærernes aksjon viste at det nytta. Streike-trusselen nå har styrka sjøltilliten ytterligere.

Kampen for integrering av funksjons-hemmede med ressurser er ikke bare en lærersak. Derfor er det i gang arbeid med å lage en demonstrasjon i midten av september, og initiativ er tatt overfor lærere, funksjonshemma, foreldre osv.

En vellykka demonstrasjon betyr et skritt framover for lærernes faglige kamp og for å styrke enheten mellom lærerne og andre grupper. Demonstrasjonen står ikke i motsetning til lærernes aksjonsvarsel, men er en støtte til den samtidig som den trekker med alle impliserte grupper.

Dette betyr for alle lærerne i partiet: Begynn med dem dere veit er hjemme nå. Sett i gang øyeblikkelig når skolen begynner. Dette er kamp for dagskrava og vi kan få med oss flere enn før!

Tyngden av arbeidet må legges til etter 24/8, men det viktig å organisere press fra de forskjellige plassene for at fagforeningene skal gå til aksjoner.

Spre SSF-avisa om integrering. Spre løpesaddel fra initiativkomiteen for demonstrasjonen. Aktiviser fler enn noensinne for aksjon og demonstrasjon. Dette er en sak for alle skolene.

Dette betyr for de funksjonshemmede i partiet: Ta opp saka i foreninga di. Mobiliser og fram støtte til demonstrasjonen.

For foreldre som sitter i stylen (valgt i skole, spesialskole): Diskuter med flest mulig foreldre. Ta det opp på foreldremøter. Fram saken i foreldrerådsmøter og i foreldreforeninger. Støtt lærernes aksjon og mobiliser til demonstrasjonen.

Førskolepsykologer, sosionomer - "eksportene" for administrasjonen: Dere har masse materiale og erfaring og er viktige og nødvendige for dette.

Til alle:

Vedta støtte til demonstrasjonen i klubber og fagforeninger, i styrer og på medlemsmøter.

Oppslag med opplysninger om adresse, postgiro osv. vil komme i KK.

FRAM FOR LÆRERNES AKSJON!

FRAM FOR EN BREI DEMONSTRASJON!

Læreransvarlig.

Nasjonal sjøvinisme (fra s. 9)

interesser. Men da må de også gå på husbesøk, protestere mot utkastelser, kreve standardkontrakter for alle, og aktivt gå inn for å rekruttere og mobilisere fremmedarbeidere. Nå er det sånn at foreningene først og fremst krever at fremmedarbeiderne skal vise enhet og solidaritet. Men vi burde ha en forpliktelse til i enda større

grad å reise kampen for deres interesser. Det er også bare på den måten vi kan bekjempe rasistiske og sjøvinistiske ideer som bonnerakapet har språdd lenafor arbeidarklassens egne rekner.

PROLETARER I ALLE LAND - FOREN DERE!

S: [redacted]

